15/12/2022

π.Σπυρίδων Βασιλάκος: Από την Οσία Μακρίνα στην Οσία Μαρία την Αιγυπτία

/ Ενορίες

Συνάντηση με δύο μεγάλες αγίες της Εκκλησίας, την **αγία Μακρίνα,** αδελφή του Μ. Βασιλείου και την **αγία Μαρία την Αιγυπτία,** μέσα από μία παράλληλη παρουσίαση του βίου των δύο αυτών μεγάλων προσωπικοτήτων.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Ομιλία με θέμα «Από την **Οσία Μακρίνα** στην **Οσία Μαρία την Αιγυπτία»**, πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, κληρικός της Ιεράς

Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία», στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την **Υπεραγία Θεοτόκο** τη Βηματάρισσα.

Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.
Η ομιλία του π. Σπυρίδωνα ήταν αφιερωμένη σε δύο μεγάλες αγίες της Εκκλησίας, την αγία Μακρίνα, αδελφή του Μ. Βασιλείου και την **αγία Μαρία την Αιγυπτία**, μέσα από μία παράλληλη παρουσίαση του βίου των δύο αυτών μεγάλων προσωπικοτήτων.

Τον βίο της **αγίας Μακρίνας** διέσωσε ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης, για τον οποίον η αγία προσευχήθηκε για να τον συναντήσει πριν την κοίμηση της. Γι' αυτό και όταν τον είδε, ευχαρίστησε τον Θεό που έστειλε τον υπηρέτη Του, γιατί ήταν Επίσκοπος, στην δούλη Του κι έτσι η προσευχή της στον Χριστό, έγινε και πρόσκληση προς τον άγιο Γρηγόριο.
Αντιστοίχως, τον βίο της αγίας Μαρίας της Αιγυπτίας, διέσωσε ο αββάς Ζωσιμάς. Ο αββάς Ζωσιμάς, είχε σύμφωνα με τον βιογράφο του άγιο Σωφρόνιο, άγρυπνο το μάτι της ψυχής του, που σημαίνει ότι η ψυχή του βρισκόταν πάντα σε μία πνευματική εγρήγορση.
Ενοχλημένος από τον λογισμό ότι ήταν τέλειος και έμπειρος στην πνευματική ζωή, αναχωρεί από το μοναστήρι και πηγαίνει στην έρημο. Ο Χριστός απαντά στην προσευχή του και του δείχνει ότι κανείς δεν είναι τέλειος, τέλειος είναι μόνο ο Θεός και ο μεγαλύτερος αγώνας του, βρίσκεται μπροστά του.

«Η αγάπη του Θεού, δέχεται ως καθαρότητα, όχι εκείνον που έφτασε στην αγιότητα, την τελειότητα και την καθαρότητα, αλλά αυτόν που αγωνίζεται για την καθαρότητα κι αυτόν που επιθυμεί την τελειότητα.

Αυτή είναι η αγάπη του Θεού, δέχεται την φιλότιμη προσπάθεια του ανθρώπου ως καθαρότητα και ως τελειότητα. Προς την τελειότητα οδεύει εκείνος που βλέπει τις ατέλειες του και παλεύει με αυτές.»

Ο Θεός στην ζωή του ανθρώπου, όπως τόνισε ο π. Σπυρίδων, είναι μια ηρωική έξοδος, μια υπέρβαση, για να του δείξει κάτι ανώτερο. Έτσι βγάζει τον αββά Ζωσιμά και τον άγιο Γρηγόριο Νύσσης, για να δουν και να γνωρίσουν το κάτι άλλο και να το καταγράψουν, ώστε να παραδοθεί σ' εμάς.

Έτσι μπαίνει σε αυτόν τον δρόμο ο άγιος Γρηγόριος, για να συναντήσει την πρόσκληση της προσευχής της αγίας Μακρίνας, και ο αββάς Ζωσιμάς, να

συναντήσει την πρόκληση του λογισμού της τελειότητας. Ο ένας προσκαλείται, ο άλλος προκαλείται, αλλά αυτές οι προσκλήσεις και οι προκλήσεις είναι δρόμοι για να συναντήσουν μέσα στους ανθρώπους, τον ίδιο τον Θεό.

Και οι δύο αγίες, συνέχισε, είχαν υπερβεί την φύση τους, κι ενώ μέσα από τον δυναμισμό τους, την αγιότητα τους και την άσκηση τους, μπορεί να είχαν χάσει τα θηλυκά χαρακτηριστικά, αλλά όμως βρήκαν τον άνθρωπο, και στον άνθρωπο γίνεται η συνάντηση με τον Θεό.

«Η αγία Μαρία, στην συνάντηση με τον αββά, πίστευε και ζούσε ότι ήταν στο τίποτα. Είναι αυτή η αγία ταπείνωση, που για 47 χρόνια πάλεψε μέσα στην άσκηση, για να την ζήσει. Και η γυμνότητα του σώματός της, είναι μία πνευματική ενδυμασία.
Η αγία Μαρία τόσα χρόνια μέσα στην έρημο, δεν μπορεί να δει καμία αρετή και όσο καταδύεται μέσα στην μετάνοια και φτάνει στην ταπείνωση, τόσο βλέπει ότι αρετή δεν έχει.»

Η **αγία Μακρίνα** στο μοναστήρι της και η αγία Μαρία στην έρημο, είναι δύο άνθρωποι περισσότερο κοινωνικοί από όλους εμάς, τόνισε ο π. Σπυρίδων. Γιατί αγαπούν και πονούν πραγματικά τους ανθρώπους και ο πόνος και η αμαρτία των ανθρώπων, γίνεται αγρυπνία, μετάνοια, προσευχή, πνευματική αγωνία.

Γι’ αυτό και όταν φθάνει ο αββάς Ζωσιμάς, βλέπει την αγωνία της αγίας Μαρίας για το πώς ζουν οι χριστιανοί και την κατάσταση της Εκκλησίας. Και βλέπουμε ο πνευματικός άνθρωπος, πόσο λεπτός και ευαίσθητος είναι, γιατί η αγία Μαρία δεν πήγε απλά να σώσει τον εαυτό της, γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι δεν μπορεί να σωθεί μόνη της.

«Μέσα από την εμπειρία και το βίωμα της ασκήσεως, της μετανοίας, της προσευχής, γνώριζε ότι οι αν δεν συνδεθεί και δεν πονέσει, κι αν ο πόνος του κόσμου δεν γίνει πόνος της, δεν πρόκειται να φτάσει σε αυτόν τον Θεό, που πόνεσε και πονάει για τον άνθρωπο.»

Πριν μιλήσει στον αββά, η αγία Μαρία προσεύχεται κι εκείνος την βλέπει να υπερίπταται, γιατί η προσευχή είναι ανέβασμα και στους αγίους το βλέπουμε και στο σώμα τους. Και αντίστοιχα, όταν η αγία Μακρίνα ψυχορραγούσε, δεν άφηνε την άσκηση της, γιατί αυτή η άσκηση ήταν σταθερό έδαφος για εκείνην. Και μόλις είδε τον άγιο Γρηγόριο, ανασηκώθηκε και προσευχήθηκε, ευχαριστώντας τον Χριστό που έστειλε τον άγιο.

Και οι δύο αγίες ήθελαν την συνάντηση και την επικοινωνία, να την βουτήξουν μέσα στην χάρη του Θεού. Και γι’ αυτό, τα πάντα στην ζωή τους, επειδή τα

βάπτιζαν μέσα στην χάρη του Θεού, ήταν αγιασμός.

Οι δύο αγίες, παρατήρησε ο π. Σπυρίδων, βλέπουν τον λογισμό των αγίων που τις συναντούν, γιατί την δική τους ζωή, την άνοιξαν απέναντι στον Θεό και δεν κράτησαν τίποτα κρυφό. Και γι' αυτό ο Θεός τους αποκαλύπτει και τους αποκαλύπτεται.

Ο ταπεινός άνθρωπος, όπως αποκαλύπτεται στον διάλογο της αγίας Μαρίας με τον αββά, δεν βλέπει τίποτα δικό του, αλλά αυτό που βλέπει στη ζωή του, είναι η αγάπη και το έλεος του Θεού, την σφραγίδα Του.

Η αγία Μαρία, νέκρωσε εκείνη την κατάσταση της αμαρτίας, την οποία η ίδια ονόμαζε ύβρη της φύσεως, την οποία δεν ήθελε ούτε να την σκέφτεται, γιατί ένιωθε φρίκη.

«Τον παλαιό και φθαρμένο άνθρωπο τον έθαψε, για να αναστηθεί έτσι η αγιότητα, η ταπείνωση, η άσκηση. Η σύλληψη της πνευματικής ζωής και η γέννηση της σωτηρίας του ανθρώπου, ξεκινούν από τον θάνατο της αμαρτίας.»

Από την άλλη πλευρά, σε όλη τη ζωή της, η αγία Μακρίνα, ήταν το διαλεχτό εργαλείο στα χέρια του Θεού. Κι όταν ο άνθρωπος γίνεται μάτι ή σώμα ή στόμα ή χέρι του Θεού, όπως είπε χαρακτηριστικά ο π. Σπυρίδων, τότε ανθρωποποιείται και τελειοποιείται και ο ίδιος, και οι άλλοι άνθρωποι.

Η **αγία Μακρίνα** καλλιεργεί την αρετή και η αρετή είναι αχόρταγη κατάσταση, γιατί γλυκαίνει την ψυχή και γεμίζει πνευματικά τον άνθρωπο. Η αρετή κρατάει τον άνθρωπο στον εαυτό του κι όχι στον εγωισμό του, κρατάει την ολότητα του, ενώ το πάθος τον τραβάει έξω από την φύση, τον παρασέρνει και τον διαλύει.
Οι δύο αγίες συναντώνται στον **Σταυρό του Χριστού**, που είναι το σημείο συνάντησης με τον Θεό και τον άνθρωπο. Κι από εκεί και πέρα, οι ζωές τους έχουν κοινά χαρακτηριστικά. Τρέφονται και οι δύο με τον λόγο του Θεού και τον ζούν μέσα στην άσκηση.

Από τον Σταυρό, η πορεία τους είναι κοινή και γι' αυτό και οι δύο αυτές υπάρξεις, φθάνουν στον θάνατο χωρίς να τον βλέπουν και να τον φοβούνται, και η κοίμηση τους είναι ένα πανηγύρι. Γιατί καθεμία, ξεκινώντας από τον Σταυρό, σταυρωμένες υπάρξεις, έχοντας ως τροφή τον λόγο του Θεού και έρωτα της ζωής τους τον Χριστό, βιώνουν την Ανάσταση.
Και κλείνοντας την ομιλία του ο π. Σπυρίδων συνόψισε:
«Δύο άνθρωποι που ξεκίνησαν τελείως διαφορετικά, η αγία Μαρία με την μετάνοια και την ταπείνωση της, και η αγία Μακρίνα με την αρετή και την προσευχή της, συναντήθηκαν όμως στον Σταυρό, έκατσαν στο ίδιο τραπέζι του λόγου του Θεού

και τράφηκαν με την θεία Κοινωνία με τον Χριστό.»